

AE 0756426

Pražská integrovaná
doprava

Dopravní podnik hl. m. Prahy,
akciová společnost

82 Kč

CENA VČETNĚ SNÍŽENÉ SAZBY DPH

VESTUPNÍ JÍZDENKA TRANSFER TICKET

Cestující je povinen označit si neprodleně jízdenku při svém nástupu
do dopravního prostředku či vstupu do přepravního prostoru.

Použití se řídí Tarifem PID.

NEOZNAČENÁ JÍZDENKA JE NEPLATNÁ.

Upřesnění na rubu jízdenky

Any ticket which has not been
validated is invalid

Mark the zone on the reverse
side of the ticket

Praha

90 min

pásma

4

zones

90
min

MÍSTO PRO OZNAČENÍ

PRAGA NEED 4 PASSES
PRAGUE OR 4 ZONES

VALIDATION STAMP

Green Scum

NUSELSKEJ PUNK

paseka

**MINISTERSTVO
KULTURY**

Vydání této knihy bylo podpořeno Ministerstvem kultury České republiky

© Green Scum, 2015

Illustrations © Lucie Bux, 2015

ISBN 978-80-7432-586-1

1. kapitola

„Pičo Džudo. Zejtra mám Den otevřenejch dveří. Se stav.“
Pípa se kymácel na výčepu Na Závisti. Vratkej a spokoje-
nej. Koukal na mě uslzenejma očima. V jedný ruce púllitr.
V druhý taky. Pípa hospodou žil.

Znám spoustu lidí. Lidí, co denně vymetaj knajpy. Patřím
mezi ně. Přijde mi to jako dobrej život. Voddělat si přes den
svý a večer strávit u piva. Přijde mi to stejně smysluplný,
jako cokoliv jinýho.

Akorát že, stejně jako další, jsem to odděloval. Hospoda
je hospoda. Fajn. Když ale táhnu domů, tak táhnu domů.

Pípa to měl jinak. Byt ve slepý uličce, která jak nechtěnej
apendix visí na Kloboučnický, si předělal na knajpu.

Zavíračka. Pípa dopil poslední. Pak dopil ještě to, co scho-
vával za zády. Odtáh domů. Do hospody. Měl tam i výčep.
Natočil si jedno vymazlený. Dones ho ke stolu. Šel vyklepat
popelník. Sed si. Otevřel Blesk. Čet si. A lil. Sám.

Pípa byl dokonalej.

Výčep měl v obyváku. V ložnici salónek. S televizí. Vždycky
když si tam chtěl sednout, si ho musel zamluvit.

„Vole Džudo. Včera sem to posral. Šlo finále v hokeji. Sem
si zapomněl dát rezervačku. Tak sem viděl hovno. Jen sem
přes dveře slyšel ten randál. Jsem piča.“

Štědrej večer si bukoval v září. Volal z automatu Na Závisti.
Na záznamník.

„Bych se Džudo nasral, kdyby to někdo zved. Na prvním
místě je kšeft, ne nějaký telefony.“

Pak přišel domů. Do hospody. Poslech si svůj vzkaz a zapsal
ho do diáře.

Pípa to měl rozdaný skvěle. Miloval utopence.

„Beru je z Makra. Sou levný a dobrý.“

Dokázal zdělat pětilitrovou sklenici za tejden.

Nesnášel matesy.

„Džudo. To sem fakt posral. Nechal sem si zavízt kýbl

matesů. Mám je tam doteď. Netknutý. Matesy nikdo soudnej nežere. Si pamatuj.“

Pípa byl fakt snovej.

„Vole Džudo. Včera to šlapalo. Dobrej kšeft. Vysral sem se na zavíračku. Do pěti do rána. Já byl jak vyoraná mikymyška. Co ale naděláš, když hostům táhne?“

Tenkrát v jednom zrušil štěně a baterii fernetů.

„Vole Džudo. Zkusím meníčko. Kuchyň mi hapruje. Lidi si nosej svačiny. Vím, blbá doba, ale vocaď pocaď.“

Udělal si na fb profil. Hospoda U Pípy. Pověsil tam info.

„Dnes Ratatouille.“

„Pičo Džudo. Klika, že nikdo nepřišel. Vůbec netuším, jak se to vaří. Taky sem radši přes oběd vodjel do Karlína.“

Dorazil jsem na Den otevřených dveří. Pípa si mě prohlíd přes kukátko. Odemk asi milon zámků.

„Si tu sám?“

Přikeyv jsem. Pípa si zhluboka oddech. Chyt mě za rukáv a vtáhnul dovnitř. Pět minut zamykal. Pak mě odved do výčepu. Posadil za stůl. Natočil pivo. Sed si ke mně.

„Tak ať to dnes vyjde.“

Vypil jsem první půllitr. Pípa šel natočit další. Natočil i sobě.

„Hele, Pípa, dorazí ještě někdo?“

Pípa si sed naproti mě. Kouk se mi do očí. Napil se. Postavil půllitr na tácek. Utřel si rty.

„Máš vole Džudo pocit, že je nás tu málo?“

Měl jsem ten pocit. Nechal jsem si ho ale pro sebe.

Zavrtěl jsem hlavou. Ne Pípa. Mám pocit, že je tu plno.

Napil jsem se piva. Pořádně. Umotal si brko.

Srát na to.

2. kapitola

Stál jsem na výčepu Na Závisti. Nedaleko u stolu seděl Svíčka. Zrovna se napil piva. Postavil ze dvou třetin plnej půllitr na tácek. Spadly mu cigára. Shejb se a zved je. Když se narovnal, nahrnul si půllitr do klína.

Smolař Svíčka. Neznal jsem nikoho, na koho by se smůla lepila s takovým nadšením, jak na něj.

„Vole Džudo. Mně se pod rukama sere naprosto všechno.“ Víím z vyprávění, že si kdysi, na začátku devadesátých let, koupil polskýho fiata. Patnáctistovku. Za pět litrů. Po měsíci v tom vraku nefungovalo nic. Sedadla jen vpředu. Vzadu štokrlata. Když někoho vez, občas mu spolujezdec propad se štokrlem skrz podlahu.

Pronajal si garáž. Bydlel v Kloboučnický. V Nuslích. Asi proto si ji pronajal na Smíchově. Bouda bez elektriky. Měl představu, že fiata opraví. Vytuní. Že bude jezdit na tuningový srazy.

Aby na opravy viděl, koupil si malou plynovou bombu. S nástavcem. S punčoškou. Opravoval ten vrak za svitu plynový lampy. Těžkej punk.

Sehnal si malou černobílou sovětskou televizi. Za kilo. Nějakej Šilelis. Že ji zabuduje do palubní desky. Že bude za jízdy sledovat Receptář.

Celý to měl promyšlený. Usoudil, že prváček musí oddělat hauptnu. Takovej prerezlej dekl, pod kterým je motor. Když odšrouboval poslední šroub, pružiny zabraly. Tři hodky v kómatu. Málem mu to urazilo hlavu.

Koupil si ještě jeden model. Za dva litry. Na náhradní díly. Ten mu našťěstí po tejdnu ukradli.

Pak mu zvedli v garáži nájem. Nechal se odtáhnout ze Smíchova do Kloboučnický. Parkoval u chodníku a liboval si, že má majetek na očích.

Ucházelo mu kolo. Odmontoval ho a nechal auto nakřivo. Vyrazil do pneuservisů. Aby to neměl daleko, našel si jeden ve Zlatnický.

Dal kolo do plátěný kabely a vyrazil tramvají na Karlák. Pak metrem. V pneuservisu si to kolo vyfotili. Na nástěnkou. Neopravitelný, neb z pneumatiky lezly drátky. Dovnitř. Penetrovaly duši.

Kolo i s kabelou nechal v průjezdě.

Sehnal si jiný. Podobný, jen trochu větší. Stál na rovině, ale vypadalo to, že stojí ve svahu.

Jednou chtěl vyjet. Podařilo se mu nastartovat, až když ho sedm maníků rozstrkávalo až na Synkáč.

Bylo to v zimě. Čekal v autě. Že musí zahřát motor. Než se teplota dostala na dvacet stupňů, došel mu benzín.

Dva týdny trvalo, než ty samý maníky přemluvil, aby ho odstrkali zpátky.

Fiat mu stál opět pod okny. Svíčka spokojenej. Doma si kreslil skicy závodáků. Ten vrak byl pro něj osudovej.

Pak šel jednou ze Závisti. Okolo půlnoci. Měl po všech těch pivech hlad. Stavil se ve večerce. Pečivo neměli. Jen chleba v prášku.

Pek to v troubě do pěti do rána. Těšil se na nadejchanou světlou šumavu. Dočkal se malýho tmavýho dalaťmáňku. Tvrdýho jak diamant.

Frustrovanéj ho jebnul z okna. Dalaťmáňek propad předním sklem. Fiatu.

Svíčka ve smrti. Seběh schody. Vystřelil na chodník. Fiata nakop. Přesně do prostředního sloupku. Kterej jedinej nebyl zrezlej.

Šrouby v noze. Dva měsíce hospitalizace. Dost času na to, aby fiat definitivně zmizel. Nusle nejsou úschovna.

Jo, tohle byl Svíčka. Utíral si ruce o kalhoty a pomrkával.

Možná si dá ještě jedno. Možná ne.

Možná ho zas zvrhne. Možná ne.

Srát na to.

3. kapitola

Stál jsem na výčepu Na Závisti. Vedle mě Koráb. Upíjeli jsme z půllitru. Objevil se Preclík. Kulatej týpek, co byl děsně přes sladký.

„To sem rád, že tu ste, mládenci. Upek sem cukroví. Vanilkový rohlíčky. Ty se rozplývaj, jen na ně koukneš. Vymazlený jak kočičí jazýček. Vemte si. K pivku jak dělaný. Ani nebudete cejtit, že se vám rozpustily v tlamě.“

Vzali jsme si. Ze zdvořilosti. Já sladký vod jistý doby nemusím. Stejně jako Koráb. Akorát jsme nechtěli Preclíka nasrat. Bylo to o posledních Vánocích. Teda, těsně před nima. Tráva tenkrát přišel s tím, že jeden model z Michle chce uklidit před svátkama kvartýr.

„Šel bych do toho sám, koukaj z toho fajn prachy na ruku. Akorát že ten debil nesnáší konopí. Ze mě je vždycky cejtit.“

„Vole Tráva, kdysi sem s tebou uklízel u Zahradilky. Pamatuješ? Dostal sem dva prošlý žetony do bedny. Nebude to stejnej voser?“

„Vole Džudo. Sem teď v jinym levelu. Tyhle kšefty už mám vychytaný.“

Moc jsem tomu nevěřil. Napil jsem se piva. Zapálil cigáro. Nejsme s Korábem fanatici přes úklid. Ale zase se netopíme v merglích. Před svátkama každá kačka dobrá. Kurva, aby to nebyl voser. Odkejvli jsme to.

Druhej den jsme stepovali v Michli. S kýblem a hadrama. Jak nějaká dojebaná začínající úklidovka.

Otevřelo nám napomádovaný hovado. Gel na vlasy napatlanej snad až v podpaždí. Kretén nevidanej už od pohledu. Měli jsme se otočit a jít do hajzlu. Místo toho jsme vešli.

„Potřeboval bych to mládenci trochu vycídit. Už na to nestačím. Navíc mám teď před Vánoci spoustu rautů. Taký obden křtím. Prakticky se nezastavím. Naprosto ztahanej. Kácím se za bezvětrí. Troska, co snad ani nejde slepit.“

Tyhle píčoviny blil deset minut v kuse. Pak si vzal cosi, čemu říkal převlečník, a že večer přijde. Do té doby ať bejvák svítí

jak kulky bernský salašnický feny. Byl to umělec a inteligent k tomu.

Ten byt měl tři cimry. Stropy vysoko, že skoro nebyly vidět. Stovky a tisíce obrázků a serepetiček a píčovinek a přehožů a deček a taburetků a komodek a všeho.

Všechno od prachu. Okna zalepený. Parapety umolousaný. Koberce zašlý a dlažba upatlaná. Koupelna zkamenělá. Kuchyň, jak kdybyste ji vymáchali ve fritáku.

Sedm hodin očištění. Bez přestávky.

„Vole Džudo, vidíš toho zmrda?“

Koráb se motal okolo zašlý porculánový sochy. Byla mu asi do pasu. Moh to bejt jezdec na koni, ale taky to moh bejt sedící tanečník. Těžko říct. Koráb ho chtěl oprášit a nevěděl, z který strany začít.

„Toho se prosím nedotýkejte. To je Uhrančivý mandarín. Dynastie, kterou prakticky nikdo nezná. Penězi neohodnotitelné.“

Model se rozhlíd kolem.

„Fajn chlapci. Takhle jsem si to nějak představoval.“

Byli jsme s Korábem rádi. Už jsme toho měli tak akorát. Naval chlapče prachy a mažem na Závist.

„Co já bych vám jen...“

Nešpekuluj, debile. Vytáhni šrajtofli a pochlap se.

Šáh do kapsy převlečníku. Rozzářila se mu tvář. Vytáh sáček.

„Mám tu z rautu vanilkový rohlíčky. Čerstvý. Si dáte. Vemte si je všechny. Fakt ste se vytáhli.“

Líbilo se mi, že je Koráb takovej rozvážnej. Že není zbrklej. Takže mu ji nenatáh. Udělal dva kroky. Jen tak lehce praštil modela zespoda do dlaně. Sáček s rohlíčkama u stropu.

Pak se otočil. Jeden rychlej půlkrok. Další krok dlouhej. Pak procítěnej kop. Mandarínovi ulítla hlava. Trup se ani nehnul.

„Pičo. Ani tu tlamu neotvírej.“

Držel jsem ukazovák těsně před xichtem modela. Chtěl začít ječet. Bylo to na něm vidět. Neřek ani slovo.

„Tak je to správný.“

Vzal jsem torzo mandarína a jebnul s ním o zeď. Tyhle puzzle
pudou složit dost blbě.

Šli jsme s Korábem na Závist. Ať žijou svátky. Ježíšku, polib
si prdel. Umotal jsem si brko.

Srát na to.